

C A T H R I N E

CATHRINE is a non profit art organisation that encourages cross-discipline art projects and unlooked-for collaborations. CATHRINE aims to develop structures and networks that shape artistic research and production.

CATHRINE είναι μη-κερδοσκοπικός καλλιτεχνικός οργανισμός που στόχο έχει να ενισχύσει εικαστικά πρότζεκτ που προσεγγίζουν τη διεπιστημονικότητα και να δημιουργήσει απρόσμενες συνεργασίες. Σκοπός της CATHRINE είναι η ανάπτυξη δομών και δικτύων που διαμορφώνουν την καλλιτεχνική έρευνα και παραγωγή.

Prologue
Texts
Biographies

Contents

Πρόλογος
Κείμενα
Βιογραφίες

Art Association *Cathrine* is run by visual artists Elena Kotasvili and Alexis Vayianos. Along with its creative team, Eudes Ajot, Alexis Papadopoulos, and Maria Petrides, they conceived an action in the form of a visual intervention by artist, Alexandros Vasmoulakis, as part of the project "*The Excluded Form*".

The 8-storey building selected for the project is known since the 1980s as Hotel Aquamarina, and is currently under renovation before opening as Hotel Nyx. "*The Excluded Form*" provides this venue where public space and the public intersect through the presence of the installation piece, "Digger". The objective is to prompt conversation, setting up a situation where the functions and visions of a city can be addressed.

Prologue

The breakneck speed with which the coastal front has undergone construction under the so-called "Cyprus Investment Programme" has in part transformed Lemesos once again and overturned its aesthetic, contributing in effect, to impacting the lives of long-term inhabitants of the area with an increase of air pollution and environmental noise.

Expansion of privatization in cities, and gentrification processes entail a radical shrinking of public space and a generating of new forms of displacement and exclusion. The construction site, here, has been selected as a temporary place and platform of an encounter between Vasmoulakis' large-scale work and passersby, the very participants of the surrounding space. Concerns are raised regarding bodies that are excluded from their access to the city and how these tactics of displacement are created.

Maria Petrides

Peepers and ogglers goaded in the city

A collaged wall installation, perforated and permeating through the interstices between the green grid and the spine on which it rests, the citified context in which it gestures: *"Digger"* is a large-scale work by visual artist Alexandros Vasmoulakis, which finds transitory life on this 8-storey building while under renovation.

On the coastal front of "new" Lemesos, this construction site has been selected as the place and platform of an encounter between Vasmoulakis' piece, *"Digger"*, and passersby, the very participants of the surrounding space. Part of the project, *The Excluded Form*, organized by Art Association *Cathrine* and its creative team, the installation sets up a situation where dialogue might happen between city walkers or art lovers, or the general public and public space, and what it means to them, what functions they would like it to have.

Impactful in its peppy colours and frisky in its tangling strands of leaves, this ambience of disorientating details throws us in a disarray as we look up, down, around or sideways, squinting or goggling. Faces proliferate and mouths gape, tumbling down through slivers of a jungle life that might be reflected in a whimsy: craving a greener sea front or echoing the jungle law of capitalism, that struggle for survival determined by the fittest?

Alexandros Vasmoulakis' aerial *"Digger"* climbs on the scaffolding and clings there, flying overhead. It is pleasing to the eye while also evoking a punctured canvas, so to speak, through which we can peep and review the contents of the building. After a process of many variations in sketches, the artist presents us here with *"Digger"*, an eruptive composition of a layering of identities, perhaps, reflective of the character of the city around it, wherein we are held in a passing position to take it in?

Maria Petrides

Rambling with Elias

“An apartment building strolls.

A galaxy lies in the air and is caressed.

Coca leaves shimmer in the pocket.

One hand hoes the soil while the other makes wizard-like patterns on the water ... “

Lines and ridges and skylines make up city shapes. They become an image, an advert, a map, a geography. This future needs no more followers. Here are the contours of our bodies.

“It’s time to object (again)

to the blatant fascism of the majority –

our most resilient tenderness”.

Last time I spoke to my mum. When you squinted your eyes. That we read together before going to sleep. That we felt a wild beast, clouds, waves, or flowers. You were sexy in your new swimsuit. The silk green pillow with embroidered yellow leaves and branches. Monday, he didn’t call, I didn’t call. Tuesday, he didn’t call, I didn’t call.

Wednesday, I didn’t call, he didn’t call. The sound of the door closing, the whimpering when it opens. The story of that purple dress, the parting in the hair, the suitcase full of tools, that pot of aloe. Our witch friends.

“Watch the baby, make sure he’s wearing a hat and give him a pacifier hold him teach him terms laws manners the right words’

and gradually -

miracles will die”.

When he fixed his gaze on her blouse. The story of her body. Of Elias. Of Tonia. Of othered histories. May new horizons spread out in the contours of your bodies.

Sweeping terms, laws, manners, seafronts. Like a warm wind. Voices that make wondrous geographies without writing.

It’s difficult to share that through words on a page with no voice.

“Waiting to crouch, a letter to an empty body, sealed, all responsible for the tasteless nature of a world that has agreed

to stop rambling”.

* Poet, Elias Constantinou, was born in Limassol in 1957 and died in 1995 from complications related to HIV/AIDS. The setting of Limassol, where his poems often perform, hovers between past and future, and is diffused with “collateral damage” produced by the so-called development of the city, stories that are silenced and bodies that are excluded as Limassol is reconstructed according to investment plans and the real estate market.

Alkis Hadjiandreou

Seeing in front of me whatever I desire

Limassol is a canvas of geopolitical quakes. Limassol is a collage, a city montage of the times it lived through and of those who have lived in it. Today's state of affairs changes it more than ever and everyone is seeking an identity in it. Its identity is the actual absence of a specific identity. Limassol is an attractant of identities. It is an identity.

Limassol comes from the mountains and heads towards a liquid element and so, although a city, it behaves like a river. It has always identified with what is fluid and beheld that. Limassol comes from the Mediterranean and is like the foam that enriches and corrodes it. No one is from here, everyone is from elsewhere. It is a chosen city.

The project, "The Excluded Form" proposes the large-scale installation piece of visual artist, Alexandros Vasmoulakis, a work of layered tensions, large gestures and small details, like a collage, like Limassol. It is urban in scale and location, but there's a catch. It looks like a jungle, but might it be a wet dream? The work is ephemeral, like an instantaneous desire to be surrounded by nature. It hangs for a moment at the scale of the city's history. As if I am closing my eyelids for a moment and "seeing in front of me whatever I desire"*. The mountains point to the sea, opening up a visual passage to the roots of the sea: the province.

The European Union, like an upsurge in gentrification, has transformed the city. The change of the city is the great spectacle of recent years. Capital has been banked up in the sand, reaching very high. The work climbs onto it, spectacularly. It's not beautifying it, but it is a spectacle in a society of images, without being an image. Or is it an anti-image, the projection of a city otherwise imagined?

* Excerpt from a poem by Andreas Embirikos from the collection "Hinterland".

Alexis Papadopoulos

Alexandros Vasmoulakis is a Greek artist based in Athens and Kythnos, Greece. He studied in the Athens School of Fine Arts and the Academy of Arts, Architecture and Design in Prague, Czech Republic.

He has been commissioned to work on mural projects of monumental size in various cities in Europe, US, China and the Middle East. His work has also been included in a wide range of exhibitions, including at Fondation Cartier (Paris), Antikenmuseum (Basel), Benaki Museum (Athens), and Bozar (Brussels), among others

Eudes Ajot studied business administration in Orléans, France and international business and international relations in Sydney, Australia. He is a PhD candidate in corporate philanthropy at University Paris 1 Panthéon-Sorbonne, France. He has worked as a manager in various auction houses in Paris and developed expertise in Australia's Aboriginal art, pre-Columbian, and African art. After working within the art market, he became director of La Maison des Artistes (social security for visual artists in France) to secure the status of artists. Eudes Ajot currently lives in Cyprus.

Biographies

Alexis Papadopoulos was born in Limassol. He studied architecture and later worked as an architect in Marseille for a decade. Since 2010 he maintains his own architectural office in Limassol, based in the city center, and deals with projects and works on different scales and with a diversity of concepts and themes. He is active in urban, social and ecological movements, participating in activism, brainwork, and article writing on the aforementioned issues.

Maria Petrides is an independent writer, editor & translator based in Cyprus and Greece. She writes across forms, short fiction, poetry, arts writing, and experimental writing. She is an advocate of LGBTQI+ human rights. Her works have been published in journals/anthologies & art publications. She's co-editor of Literary Agency Cyprus anthology, Nicosia beyond barriers - voices from a divided city (Saqi Books, 2019). She co-founded artist/research group, pick nick, in 2012. And since 2015, she is member of the advisory committee for the acquisition of art at the State Gallery of Contemporary Art, Cyprus.

Alexis Vayianos is a visual artist. In 2002, he studied music, specializing in piano, at the Frankfurt Conservatory in Germany. He then studied Fine Art at the School of Fine Arts in Athens from, graduating in 2009 with an honors degree. His practice intersects between painting, stage design, installation art and performing arts. He has had solo and group shows in Cyprus, Lebanon, Athens, and London. In 2019 along with visual artist, Elena Kotasvili, he co-founded CATHRINE, an art organisation that encourages cross-discipline art projects and collaborations.

Elena Kotasvili is a visual artist. She studied fine art at Middlesex University, London. She is now based in Cyprus. Her interests span the spectrum of the performing arts and performance art, and are located within the spaces of theatre and stage design, crossing into installation art. She has participated in art exhibitions and festivals, nationally and internationally. In 2019 along with visual artist, Alexis Vayianos, she co-founded CATHRINE, an art organisation that encourages cross-discipline art projects and collaborations.

Biographies

Alkis Hadjiandreou is an artist and researcher. He is studying how performance art disrupts established art histories by attuning his research to queer practices and materialities, which haven't been recognized as artworks. He is a founding member of the artist/research group pick nick based in Nicosia.

Οι εικαστικοί Ελενα Κοτασβίλι και Αλέξης Βαγιανός είναι τα ιδρυτικά μέλη του Καλλιτεχνικού Συνδέσμου Cathrine. Μαζί με την δημιουργική ομάδα που περιλαμβάνει τους Eudes Ajot, Αλέξη Παπαδόπουλο, Μαρία Πετρίδη, συνέλαβαν μια δράση με τη μορφή μιας εικαστικής παρέμβασης από τον καλλιτέχνη Αλέξανδρο Βασμουλάκη ως μέρος του πρότζεκτ “*The Excluded Form*”.

Το οκταώροφο κτίριο που επιλέχθηκε για το πρότζεκτ είναι γνωστό από τη δεκαετία του 1980 σαν ξενοδοχείο *Aquamarina* και τώρα βρίσκεται υπό ανακαίνιση πριν εγκαινιαστεί το *Hotel Nyx*. Το “*The Excluded Form*” παρέχει αυτό το τόπο συνάντησης όπου δημόσιος χώρος και το κοινό διασταυρώνονται μέσω της παρουσίας της εγκατάστασης με τίτλο “*Digger*”. Στόχος της δράσης είναι να ενεργοποιήσει μια άμεση συζήτηση στήνοντας μια κατάσταση όπου μπορούν οι λειτουργίες και τα οράματα μιας πόλης να συζητηθούν με προβληματισμό.

Πρόλογος

Η ιλιγγιώδης ταχύτητα κατασκευής του παραλιακού μετώπου στο πλαίσιο του λεγόμενου “*Κυπριακού Επενδυτικού Προγράμματος*” μεταμόρφωσε εν μέρει τη Λεμεσό για άλλη μια φορά και ανέτρεψε την αισθητική της, συμβάλλοντας δραματικά στην αύξηση της ατμοσφαιρικής ρύπανσης και του περιβαλλοντικού θορύβου κι έχοντας ουσιαστικό αντίκτυπο στις ζωές των μακροχρόνιων κατοίκων της περιοχής.

Η εξάπλωση της ιδιωτικοποίησης στις πόλεις και οι διαδικασίες του *gentrification* συνεπάγονται τη δραστική συρρίκνωση του δημόσιου χώρου και τη δημιουργία νέων μορφών εκτόπισης και αποκλεισμού. Το συγκεκριμένο εργοτάξιο έχει επιλεγεί ως ο τόπος και η πλατφόρμα μιας συνάντησης ανάμεσα στο μεγάλης κλίμακας έργο του Βασμουλάκη και των περαστικών, τους ίδιους τους συμμετέχοντες του περιβάλλοντα χώρου. Εκφράζονται προβληματισμοί σχετικά με τα σώματα που αποκλείονται από την πρόσβασή τους στη πόλη και πώς δημιουργούνται αυτές οι τακτικές εκτόπισης.

Μαρία Πετρίδη

Peepers and ogglers goading in the city

Το “Digger” είναι ένα έργο μεγάλης κλίμακας του εικαστικού Αλέξανδρου Βασμουλάκη, που βρίσκει ζωή παροδικά στο οκταώροφο υπό ανακαίνιση κτίριο. Είναι μια εγκατάσταση τοίχου, ένα κολάζ διάτρητο που διαπερνά τα διάκενα ανάμεσα στο πράσινο πλέγμα και τη ράχη στην οποία στηρίζεται, το αστικοποιημένο πλαίσιο που υποδεικνύει.

Στο παραλιακό μέτωπο της “νέας” Λεμεσού, αυτό το εργοτάξιο έχει επιλεγεί ως τόπος και πλατφόρμα συνάντησης ανάμεσα στο έργο του Βασμουλάκη, “Digger” και τους περαστικούς, τους ίδιους αυτούς που συμμετέχουν στον περιβάλλοντα χώρο. Μέρος του πρότζεκτ, *The Excluded Form*, που διοργανώθηκε από τον καλλιτεχνικό σύνδεσμο *Cathrine* και τη δημιουργική του ομάδα, η εγκατάσταση συγκροτεί μια κατάσταση όπου μπορεί να υπάρξει διάλογος ανάμεσα σε ανθρώπους που περπατούν στην πόλη ή λάτρεις της τέχνης, ή το ευρύτερο κοινό και τον δημόσιο χώρο· τι ο δημόσιος χώρος σημαίνει για αυτούς, τι λειτουργίες θα ήθελαν να έχει.

Εντυπωσιακή με τα ζωηρά χρώματά της και παιχνιδιάρικη με τις μπλεγμένες ίνες των φύλλων, αυτή η ατμόσφαιρα με αποπροσανατολιστικές λεπτομέρειες μάς προκαλεί μια αίσθηση αταξίας καθώς κοιτάμε πάνω, κάτω, γύρω ή στο πλάι, στραβοκοιτάζοντας ή γουρλώνοντας τα μάτια. Πρόσωπα πολλαπλασιάζονται και στόματα ανοίγουν διάπλατα, κατακυλώντας μέσα σε θραύσματα μιας ζωής στη ζούγκλα που ίσως να αντικατοπτρίζεται σε μια χιουμοριστική φαντασία: λαχταρώντας ένα πιο πράσινο θαλάσσιο μέτωπο ή αντηχώντας τον νόμο της ζούγκλας του καπιταλισμού, αυτόν τον αγώνα για επιβίωση που καθορίζεται από τον πιο ισχυρό;

Το εναέριο “Digger” του Αλέξανδρου Βασμουλάκη σκαρφαλώνει στη σκαλωσιά και κρατιέται εκεί, υπεριπτάμενο. Είναι αισθητικά όμορφο ενώ επίσης, κατά κάποιο τρόπο, ανακαλεί ένα καμβά με ανοίγματα, μέσω του οποίου καλούμαστε να ρίξουμε μια κλεφτή ματιά και να αναθεωρήσουμε το περιεχόμενο του κτιρίου. Μετά από μια διαδικασία με πολλές παραλλαγές σε σκίτσα, ο καλλιτέχνης, εν τέλει, μας παρουσιάζει το “Digger”, μια εκρηκτική σύνθεση μιας διαστρωμάτωσης ταυτοτήτων που, ίσως, αντανakλά τον χαρακτήρα της πόλης γύρω της, μέσα στην οποία βρισκόμαστε σε μια περαστική θέση για να την αφήσουμε να μας διαπεράσει;

Μαρία Πετρίδη

Παραμιλώντας με τον Ηλία

“Μια πολυκατοικία περπατά.

Ενας Γαλαξίας ξαπλώνει στον αέρα και χαϊδεύεται.

Φύλλα κόκας γυαλίζουν στην τσέπη.

Ενα χέρι σκαλίζει το χώμα, άλλο χέρι σχήματα μάγου γράφει στο νερό...”

Γραμμές και κορυφογραμμές φτιάχνουν τα σχήματα της πόλης. Γίνονται εικόνα, διαφήμιση, χάρτης, γεωγραφία. Δεν χρειάζεται άλλους οπαδούς αυτό το μέλλον.

Το περίγραμμα είναι των σωμάτων μας.

“Ηρθε η ώρα να αντιτάξουμε (ξανά)

στον αποκάλυπτο φασισμό της πλειονότητας –

την πιο δυνατή μας τρυφερότητα”.

Την τελευταία φορά πουμίλησα στη μάνα μου. Που μισόκλεισες τα μάτια.

Που διαβάσαμε μαζί πριν κοιμηθούμε. Που νιώσαμε αγρίμι, σύννεφο, κύμα,

λουλούδι. Σέξι στο καινούργιο σου μαγιό. Το μαξιλαράκι από πράσινο μετάξι με

κεντημένα κίτρινα φύλλα και κλαδιά. Δευτέρα, δεν με πήρε δεν τον πήρα. Τρίτη,

δεν με πήρε δεν τον πήρα, Τετάρτη, δεν τον πήρα, δεν με πήρε. Ο θόρυβος της

πόρτας που κλείνει, ο λυγμός όταν ανοίγει. Την ιστορία του μωβ φορέματος, της

χωρίστρας στα μαλλιά, της βαλίτσας με τα εργαλεία, της γλάστρας με την αλόη.

Οι φίλες μας οι μάγισσες.

“Πρόσχε το μωρό βάλ’ του καπέλλο δώσ’ του πιπιλία

κράτα τον μάθε τον όρους νόμους τρόπους λόγους’

τζαι σιγά σιγά –

θα πεθάνουν τα θαύματα”.

Που κάρφωσε το βλέμμα του στην μπλούζα της. Η ιστορία του σώματός της. Του

Ηλία. Της Τόνια. Άλλων σωμάτων. Να γίνουν τα απλωμένα τους περιγράμματα

ορίζοντες. Να σαρώσουν νόμους, τρόπους, λόγους, μέτωπα. Σαν άνεμος ζεστός.

Φωνές που φτιάχνουν θαυμαστές γεωγραφίες χωρίς γραφή.

Δύσκολο να το μοιραστείς μόνο με λέξεις σε μια άφωνη σελίδα.

“Περιμένω να σκύψουμε, γράμμα σε κενό σώμα κλειστό, συνυπεύθυνοι όλοι

για την άνοστη φύση ενός κόσμου που εσυμφώνησε

να πάψει να παραμιλά”.

*Ο ποιητής Ηλίας Κωνσταντίνου γεννήθηκε στη Λεμεσό το 1957 και πέθανε το 1995 από επιπλοκές στην υγεία του που σχετίζονταν με το HIV/AIDS. Ο χώρος της Λεμεσού, που συχνά τα ποιήματά του επιτελούν, αιωρείται ανάμεσα σε παρελθόν και μέλλον και είναι διάσπαρτος με τις “παράπλευρες απώλειες” που παράγει η επονομαζόμενη ανάπτυξη της πόλης, τις ιστορίες που αποσιωπώνται και τα σώματα που αποκλείονται καθώς ταυτόχρονα η Λεμεσός ανασυγκροτείται με όρους επένδυσης και αγοράς ακινήτων.

Άλκης Χατζηανδρέου

Βλέπω εμπρός μου ότι ποθώ

Η Λεμεσός είναι ένας καμβάς γεωπολιτικών κραδασμών. Η Λεμεσός είναι μια πόλη κολάζ, των εποχών που έζησε και όσων την έζησαν. Η σημερινή συνθήκη την αλλάζει περισσότερο από πάντοτε και όλοι ψάχνουν μια ταυτότητα σε αυτήν. Η ταυτότητα της είναι η απουσία μιας συγκεκριμένης ταυτότητας. Η Λεμεσός είναι πόλος έλξης ταυτοτήτων. Είναι ταυτότητα. Επειδή έρχεται από το βουνό και κατευθύνεται προς το υγρό στοιχείο είναι μια πόλη που συμπεριφέρεται σαν να είναι ποτάμι. Η ίδια ταυτίζεται ανάκαθεν με το ρευστό και το κοίταζε. Ερχεται από την Μεσόγειο και είναι σαν τον αφρό που την εμπλουτίζει και τη διαβρώνει. Κανείς δεν είναι από εδώ, όλες και όλοι είναι από αλλού, είναι μια πόλη επιλογής. Το πρόζεκτ, “The Excluded Form” προτείνει το μεγάλης κλίμακας έργο του εικαστικού Αλέξανδρου Βασμουλάκη, ένα έργο διαστρωματωμένων εντάσεων, μεγάλων χειρονομιών και μικρών αποσπασμάτων, σαν κολάζ, σαν την Λεμεσό.

Είναι αστικό σε κλίμακα και χωροθέτηση, μα είναι παγίδα. Μοιάζει με ζούγκλα, μήπως είναι ονειρώξη? Το έργο είναι εφήμερο, σαν μια στιγμιαία επιθυμία για φύση. Αναρτάται για ένα δευτερόλεπτο στην κλίμακα της ιστορίας της πόλης. Σαν να κλείνω στιγμιαία τα μάτια και να “βλέπω εμπρός μου ότι ποθώ”*. Δείχνει στην θάλασσα το βουνό, ανοίγει ένα οπτικό πέρασμα προς τις ρίζες της, στην επαρχία.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση σαν κύμα εξευγενισμού, μεταμορφώνει την πόλη. Η αλλαγή της πόλης είναι το μέγα θέαμα των τελευταίων χρόνων. Στοιβάχτηκαν κεφάλαια στην άμμο, έφτασαν πολύ ψηλά. Το έργο σκαρφαλώνει θεαματικά σε αυτά. Δεν τα διακοσμεί, είναι όμως θέαμα σε μια κοινωνία εικόνων, χωρίς να είναι εικόνα. Είναι μια αντί-εικόνα, η προβολή μιας φαντασίωσης για μια άλλη πόλη?

* Απόσπασμα από ποίημα του Ανδρέα Εμπειρικού, από την συλλογή Ενδοχώρα.

Αλέξης Παπαδόπουλος

Ο Αλέξανδρος Βασμουλάκης ζει και εργάζεται μεταξύ Αθήνας και Κύθνου. Σπούδασε στην ΑΣΚΤ Αθήνας και στην Academy of Arts, Architecture and Design, Πράγα, Τσεχία. Έχει εργαστεί σε αναθέσεις έργων μεγάλων διαστάσεων σε δημόσιους χώρους σε Ευρώπη, ΗΠΑ, Κίνα και Μέση Ανατολή. Η δουλειά του έχει συμπεριληφθεί σε διάφορες εκθέσεις στο Fondation Cartier (Παρίσι), Antikenmuseum (Βασιλεία), Benaki Museum (Αθήνα), and Bozar (Βρυξέλλες) μεταξύ άλλων.

Ο Eudes Ajot έχει σπουδάσει διοίκηση επιχειρήσεων στην Ορλεάνη της Γαλλίας και διεθνείς επιχειρήσεις και διεθνείς σχέσεις στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στην εταιρική φιλανθρωπία στο Πανεπιστήμιο Σορβόνης στο Παρίσι. Έχει εργαστεί ως μάνατζερ σε διάφορους οίκους δημοπρασιών στο Παρίσι και έχει εξειδικευτεί στην τέχνη των Αβορίγινων της Αυστραλίας, την Προκολομβιανή και την Αφρικανική τέχνη. Αφού εργάστηκε στην αγορά τέχνης, έγινε διευθυντής του *La Maison des Artistes* (κοινωνική ασφάλιση για εικαστικούς καλλιτέχνες στη Γαλλία) δουλεύοντας για την εξασφάλιση του καθεστώσ των καλλιτεχνών. Ο Eudes Ajot τώρα μένει στην Κύπρο.

Βιογραφίες

Ο Αλέξης Παπαδόπουλος γεννήθηκε στην Λεμεσό. Ήταν καθοριστική η δεκαετία που έζησε στην Μασσαλία όπου σπούδασε αρχιτεκτονική και αργότερα δούλεψε ως αρχιτέκτονας. Από το 2010 διατηρεί το δικό του αρχιτεκτονικό γραφείο στη Λεμεσό με έδρα το κέντρο της πόλης και ασχολείται με πρότζεκτ και έργα σε διαφορετικές κλίμακες και με ποικίλες έννοιες και θεματικές. Είναι ενεργός σε πολεοδομικά, κοινωνικά και οικολογικά κινήματα, συμμετέχοντας σε ακτιβιστικές δράσεις, σε δεξαμενές σκέψης και αρθρογραφώντας για τα προαναφερθέντα ζητήματα.

Η Μαρία Πετρίδη είναι ανεξάρτητη συγγραφέας, επιμελήτρια κειμένων & μεταφράστρια με έδρα την Κύπρο και Ελλάδα. Η πρακτική της φέρνει μαζί διαφορετικές μορφές γραφής - διήγημα, ποίηση, γραφή για τέχνη και πειραματική γραφή. Είναι υπερασπίστρια των δικαιωμάτων της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας. Έχει δημοσιεύσει σε περιοδικά/ανθολογίες & εκδόσεις τέχνης. Είναι συν-επιμελήτρια της ανθολογίας του *Literary Agency Cyprus, Nicosia beyond barriers - voices from a divided city* (Saqi Books, 2019) και συν-ιδρύτρια της καλλιτεχνικής/ερευνητικής ομάδας *pick nick*. Από το 2015 είναι μέλος της συμβουλευτικής επιτροπής για την αγορά έργων τέχνης για τη συλλογή της Κρατικής Πινακοθήκης Σύγχρονης Τέχνης στην Κύπρο.

Ο Αλέξης Βαγιανός είναι εικαστικός. Το 2002 σπούδασε μουσική με κατεύθυνση το πιάνο στο Κονσερβατόριο της Φρανκφούρτης στη Γερμανία. Αργότερα μετέβη για σπουδές στη ζωγραφική στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας όπου αποφοίτησε με άριστα το 2009. Η πρακτική του διασταυρώνεται ανάμεσα στη ζωγραφική, τη σκηνογραφία, την εγκατάσταση και τις παραστατικές τέχνες. Έχει λάβει μέρος σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στη Κύπρο, Λίβανο, Αθήνα και Λονδίνο. Το 2019 μαζί με την εικαστικό Έλενα Κοτασβήλι, συνίδρυσε την CATHRINE, έναν καλλιτεχνικό οργανισμό που ενθαρρύνει καλλιτεχνικά πρότζεκτ με διεπιστημονικό χαρακτήρα και συνεργασίες.

Η Έλενα Κοτασβήλι είναι εικαστικός. Έχει σπουδάσει καλές τέχνες στο Λονδίνο. Τώρα έχει έδρα την Κύπρο. Οι συνεργασίες της καλύπτουν το φάσμα της παραστατικής τέχνης και της περφόρμανς, διασχίζοντας τα όρια αυτά. Συναντώνται συχνά στο χώρο του θεάτρου και της σκηνογραφίας ως εικαστικές εγκαταστάσεις. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και φεστιβάλ σε διεθνές επίπεδο. Το 2019 μαζί με τον εικαστικό Αλέξη Βαγιανό, συνίδρυσε τον καλλιτεχνικό οργανισμό CATHRINE, ενθαρρύνοντας καλλιτεχνικά πρότζεκτ με διεπιστημονικό χαρακτήρα και συνεργασίες.

Βιογραφίες

Ο Αλκης Χατζηανδρέου είναι καλλιτέχνης και ερευνητής. Μελετά πώς η τέχνη της περφόρμανς διακόπτει τις καθιερωμένες ιστορίες της τέχνης εστιάζοντας σε κουίρ πρακτικές και υλικότητες που δεν έχουν αναγνωριστεί ως έργα. Είναι ιδρυτικό μέλος της καλλιτεχνικής/ερευνητικής ομάδας *pick nick* με έδρα τη Λευκωσία.

The project is sponsored by the Cultural Services of Cyprus Ministry of Education, Culture, Sports and Youth.

Το πρότζεκτ πραγματοποιείται με την υποστήριξη των Πολιτιστικών Υπηρεσιών του Υπουργείου Παιδείας, Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας.

www.theexcludedform.com

Sponsors:

